

CANDO ti non estás, fica en min
o estraño sabor salgado das madeiras secas,
a margarida
de cores alaranxadas e tremendas que
olen
a días sollíos e abertos nas dunas de salitre,
o doce padal da cereixa que cae
(boca escura),
as gretas das cabanas que ousadas
retan

ondas con néboa,
a fragancia da area envolvendo os pés,
a humidade

dunha flor que se abre,
as algas recollidas e desecadas nun lombo
recibindo os ventos,
os arandos
da pube,

a suavidade que propicia chuvias de agosto
inesperadas,
a terra sulcada nun corpo vizosísimo,
as cortizas das mans,
as imaxes translúcidas e penumbrosas,
a rosa do deserto aberta entre as sombras,
os lagos abandonados,

as insuas herbacentas,
cando ti non estás, fica en min
un rebumbio certísimo
que me leva
nun fío
ata o van de home novo
(o dédalo esváese).

Lucía Novas

